

Barnet i mig kunde inte somna igår

Tänk på vad som helst annat än det, Erica, du kommer inte att kunna somna annars. Erica, för fan då, tänk på någonting annat, du vet att du kommer att drömma mardrömmar annars!

Men jag tänkte bara på det. Ingenting annat höll att tänka på. Rädslan sipprade sig in i varenda liten tanke, kontorsförälskelsen, utlandsresor, bakning, ingenting annat höll. Rädslan snörpte ihop min strupe och jag såg saker överallt, en bil körde förbi och jag flämtade till när strålkastarljuset kastade skuggor över mina väggar, och fastän jag visste att det var absolut fånigt att vara rädd just nu, här hemma, kunde jag inte skaka av mig känslorna. På tv:n hade de sagt att de små barnen behöver känna trygghet och värme idag, att de behöver försäkras om att de är i trygghet nu, men det är inte bara de små som behöver det. Barnet inom mig vill inte heller vara ensamt i en tom lägenhet ikväll, och jag försöker att tänka på mamma och pappa, föreställer mig deras trygga famnar omkring mig, men ingenting håller. Jag känner tårar tränga på och andningen sitter i halsgropen, jag tassar snabbt upp till garderoben och hämtar ett gosedjur, vad annars kan jag göra. Åttaåringen, fjortonåringen och tjugofyraåringen i mig vet inte vad hon annars kan göra. Till slut somnar jag, kramandes en stor morot och hårt koncentrerandes på kattungen Elsa. I mitt huvud stryker jag henne gång på gång över pälsen och skapar mig någon form av lugn.

Jag drömde ingen mardröm inatt, men jag kommer förmodligen att göra det, jag har en oförmåga att göra det. Jag har drömt att min barndomsö i skärgården har fått besök av Breivik, och hur hårt jag än försöker att sudda ut minnet av den drömmen dyker den upp när jag minst vill. Och jag är glad över att jag inte behöver gå till någon skola idag, fastän jag vet att det är helt irrationellt, och imponerad över alla barn som vågar gå till skolan idag, fastän jag vet att det är det enda rationella att göra. Jag går förbi min närmaste skola på väg till tunnelbanan och slänger oroliga blickar på barnen som leker precis som vanligt på skolgården, men jag ser också föräldrarna som följer dem, ända fram, hand i hand, och jag inbillar mig att de är fler än vanligt.

Alla behöver trygghet, inte bara barnen. För vi har alla varit barn en gång.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ericafika med Poeter.se id #43843 innehar upphovsrätten